

Arrest

nr. 325 947 van 29 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SNAPPE
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 21 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2025 houdende de niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 april 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M. SNAPPE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster verklaart te zijn geboren op (...) april 1999 en de Algerijnse nationaliteit te hebben.

1.2. Verzoekster dient op 7 juni 2024 een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 2 juli 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer X van 19 juli 2024 wordt deze beslissing bevestigd.

1.3. Verzoekster dient op 23 januari 2025 een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 30 januari 2025 een beslissing houdende de niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming.

1.4. Verzoekster dient op 9 april 2025 een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal neemt op 15 april 2025 een beslissing houdende de niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Algerijnse nationaliteit te bezitten, van afkomst Arabier te zijn en het islamitisch geloof aan te hangen. U bent geboren op (...) april 1999 in Annaba. U woonde met uw familie in El Bouni in Annaba. U behaalde uw baccalaureaat in 2019 en werkte als poetsvrouw in hotels en restaurants.

Rond februari of april 2020 kreeg u een relatie met I.K.. U raakte zwanger, maar uw toenmalige partner wilde niet met u huwen en uw familie wilde dit ook niet. Uw partner vroeg u om abortus te plegen en hij mishandelde u tijdens de zwangerschap. Uw familie was tegen de relatie en uw ooms langs vaderszijde wilden u vermoorden. Een van hen sloeg u tijdens de zwangerschap.

Op 8 juli 2021 werd uw dochter, L.A., geboren. Enkele dagen na de bevalling kwam de vader van uw dochter langs om het kind mee te nemen. Acht uur later bracht hij het kind terug. Een maand voor uw vertrek ging u in Skikda in de Sibous wijk wonen.

U liet uw dochter achter bij uw moeder en verliet Algerije op 20 november 2021. U ging per boot naar Italië waar u op 21 november 2021 toekwam. U verbleef hier een jaar en acht à negen maanden. Eind 2022 ging u van Italië naar Frankrijk waar u ongeveer een maand verbleef, vervolgens ging u enkele dagen terug naar Rome om uw spullen te halen voor u met de trein naar België reisde. Rond maart 2023 arriveerde u in België. Sinds 2023 heeft u een relatie met S.S., met wie u ondertussen verloofd bent. Op 7 juni 2024 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Algerije vreest u vermoord te worden door uw familie.

Ter staving van uw eerste verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een document over uw binnenkomst in Italië, een boekje in verband met uw zwangerschap en de geboorteaktes van u en uw dochter.

Op 2 juli 2024 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de door u ingeroepen asielmotieven. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in het arrest met nummer 310336 op 19 juli 2024.

U diende een tweede verzoek om internationale bescherming in op 23 januari 2025. U stelde hierin dat uw leven in gevaar zal zijn in Algerije omdat de vader van uw dochter recent contact met u had opgenomen nadat hij was vrijgekomen uit de gevangenis. Hij dreigde u te vermoorden indien u zou terugkeren naar Algerije. De vader van uw dochter is ook naar uw familie gegaan en dreigde uw dochter te ontvoeren. U stelde verder dat u bij terugkeer naar Algerije vermoord zal worden door uw familie omdat u een relatie had zonder getrouwd te zijn. U legde geen documenten neer ter staving van uw tweede verzoek. Op 30 januari 2025 werd uw verzoek door het CGVS nietontvankelijk verklaard. U stelde geen beroep in tegen die beslissing.

U diende een derde verzoek om internationale bescherming in op 9 april 2025. U herhaalt dat de vader van uw dochter recent uit de gevangenis is vrijgelaten en ernstige bedreigingen heeft geuit jegens u en uw dochter. Hij houdt u verantwoordelijk voor zijn opsluiting en dreigt ermee zowel u als uw dochter van het leven te beroven. Via uw zus heeft u twee videoboodschappen ontvangen waarin uw voormalige partner met een bijl zwaait en bedreigingen uit. U legt ook vier geluidsopnames voor van telefonische communicatie met en een spraakbericht van uw voormalige vriend. Daarnaast legt u ook twee medische attesten uit Algerije, een medisch certificaat uit België en drie screenshots van WhatsAppberichten voor.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Uw advocaat bracht op 14 april 2025 een summier medisch attest aan dat werd opgesteld door een huisarts op 23 november 2024, dus nog voor u uw tweede verzoek om internationale bescherming had ingediend. Uit dat attest blijkt dat u aangeeft dat u een zelfmoordpoging hebt ondernomen en medicatie neemt om te kunnen slapen; en komt dr B. op basis van één gesprek met u en na telefonisch contact met de verantwoordelijke centrumarts tot de medische conclusie dat u een depressie met suïcidale ideaties heeft en kenmerken vertoont van een psychose. Het attest bevat geen verder behandelingsplan of medicatievoorschrift. U legde dit attest niet voor in het kader van uw tweede verzoek, dat u twee maanden later indiende, maar haalde toen enkel aan dat uw gezondheidstoestand aan het verergeren was, zonder dat u dit verder verduidelijkte (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag 24/22053/Z – vertaling, punt 1.1). In het kader van uw huidige verzoek maakt u op geen enkel moment melding van enige gezondheidsproblemen. U brengt ook geen recenter attest aan waaruit kan worden opgemaakt wat uw actuele gezondheidssituatie is.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw twee voorgaande verzoeken hebt uiteengezet, meer bepaald de mishandeling door de vader van uw dochter, moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze motieven werden bevestigd door de RvV op 19 juli 2024. U ging niet in cassatieberoep tegen dit arrest. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In uw tweede verzoek slaagde u er niet in een dergelijk element aan te brengen. Het CGVS verklaarde dat verzoek niet-ontvankelijk. U ging niet in beroep tegen die beslissing.

Ook in onderhavig geval is er geen dergelijk nieuw element in uw dossier voorhanden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. Net zoals in uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaart u dat de vader van uw dochter recent uit de gevangenis is vrijgelaten en ernstige bedreigingen heeft geuit jegens u en uw dochter. Hij houdt u verantwoordelijk voor zijn opsluiting en dreigt ermee zowel u als uw dochter van het leven te beroven (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling, punt 1.1). Hierbij moet er in de eerste plaats worden benadrukt dat er in het kader van uw voorgaande verzoeken geen geloof werd gehecht aan uw problemen met die persoon.

De video- en audiofragmenten waarop uw voormalige partner te zien en te horen is terwijl hij bedreigingen aan uw adres uit, kunnen niet dienen als bewijs van uw problemen (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling, punt 3 en 4). Er kan immers geen bewijswaarde worden toegekend aan video- en audiobestanden uit privébronnen daar zij door mogelijke enscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden voor de authenticiteit van wat erop te horen en te zien is. Bovendien is het hoofd van de persoon die de videoboodschap inspreekt niet zichtbaar, waardoor hier niet kan worden vastgesteld of het hier daadwerkelijk uw voormalige partner betreft.

Ook de medische attesten uit Algerije zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling, punt 3 en 4). Beide werden opgesteld op 5 april 2021. Het ene attest (dat u twee keer voorlegde) maakt melding van roodheid van de huid op uw rechterwang en rechterschouder. Er wordt nergens vermeld wat deze uitslag zou kunnen hebben veroorzaakt. Het andere attest stelt dat er tijdens het uitgevoerde medisch onderzoek geen enkel letsel werd vastgesteld op het lichaam dat verband houdt met 'de feiten'.

De drie screenshots van de WhatsAppberichten tonen enkel dat de medische attesten uit Algerije u per WhatsApp zijn doorgestuurd, maar kunnen evenmin bovstaande vaststellingen wijzigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert een schending aan van: "- Schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna genaamd "Verdrag van Genève"); - Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna genaamd "EVRM"); - Artikelen 13 en 15 van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna genaamd "Richtlijn 2011/95"); - Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de verplichting om administratieve handelingen formeel te motiveren (hierna genaamd "Wet van 29.07.1991"); - Artikelen 48 tot en met 48/7, 57/6, 57/6/2 en 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna genaamd "Wet van 15.12.1980"); - De beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het beginsel van redelijkheid, voorzichtigheid en grondigheid."

Zij verstrekt volgende uiteenzetting bij haar middel:

"1. Kwetsbare staat van de verzoekster

OVERWEGENDE dat de tegenpartij de kwetsbaarheid van de verzoekster in twijfel trok omdat zij van mening was dat de verstrekte medische documenten te "oud" waren om serieus in aanmerking te worden genomen. DAT de verzoekster in het onderhavige geval een medisch attest heeft overgelegd dat eind november 2024 is afgegeven, alsook een document met een samenvatting van al haar medische follow-ups die dateren van oktober 2024.

DAT deze documenten dus minder dan zes en vijf maanden oud waren op de dag dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming indiende.

DAT, aangezien deze documenten niet zijn overgelegd ter ondersteuning van verzoeksters eerste twee verzoeken om internationale bescherming, zij op zich reeds nieuwe elementen vormen waarmee rekening moet worden gehouden bij het onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 57/6/2 van de wet van 15.12.1980.

DAT het bovendien veel te overdreven en onvoorzichtig is om te oordelen dat medische documenten van minder dan zes maanden geleden niet zouden volstaan om kwetsbaarheid bij verzoekster aan te tonen.

DAT het CGVS, door de relevantie van deze documenten in vraag te stellen, suggereert dat het uitspraak doet over zaken waarvoor het geen expertise of bevoegdheid heeft.

DAT indien het CGVS de opmerkingen in de verstrekte medische documenten in twijfel zou willen trekken, het voorzichtigheid en zorgvuldigheid zou moeten betrachten om zich minstens te baseren op de tegengestelde mening van een andere arts of paramedische hulpverlener.

DAT in het onderhavige geval uit recente documenten blijkt dat verzoekster psychisch en psychiatrisch zeer kwetsbaar is, hetgeen er reeds toe heeft geleid dat zij de afgelopen maanden een zelfmoordpoging heeft ondernomen.

DAT verzoekster altijd verklaart dat zij onder medische behandeling staat.

DAT haar zwakheid ook blijkt uit de wens die zij uitte om niet op de zitting van de kamer van inbeschuldigingstelling te verschijnen tijdens haar meest recente verzoek om vrijlating in maart 2025. Bij die gelegenheid verklaarde zij dat zij de reis van het gesloten centrum van Brugge naar Luik niet wilde maken in het gezelschap van een politie-escorte en vervolgens opgesloten wilde blijven in een cel in afwachting van haar verschijning op de hoorzitting (bewijsstukken 2 en 3).

DAT de tegenpartij geen enkel concreet bewijs heeft aangevoerd waaruit zou blijken dat verzoekster zich niet langer in een uitgesproken fragiele toestand bevond, hoewel zij al bijna 10 maanden in een gesloten centrum verblijft, een bevel heeft gekregen om het land te verlaten, met Algerije als bestemming, en nieuwe, bijzonder bedreigende berichten van haar ex-partner heeft ontvangen.

DAT Uw Raad in zijn rechtspraak reeds heeft kunnen oordelen dat documenten van meer dan zes maanden geleden niet meer relevant zijn voor de analyse van een specifieke situatie (CCE, 04.07.2012, arrest nr. 84.198, punt 4.2).

DAT in het verleden ook is geoordeeld dat documenten die minder dan zes maanden oud zijn, ter discussie kunnen worden gesteld wanneer deze door overmacht verouderd zijn (arrest van 8 juli 2011, CCE, nr. 64.539 en arrest van 7 juli 2011, CCE, nr. 64.507).

DAT moet worden opgemerkt dat in de onderhavige zaak geen van deze twee omstandigheden die in uw rechtspraak worden genoemd, zich heeft voorgedaan.

DAT bijgevolg het CGVS, door de medische documenten die verzoekster ter staving van haar verzoek om internationale bescherming had overgelegd, zo onzorgvuldig af te wijzen, een veel te restrictieve en onredelijke redenering heeft gevolgd.

DAT het dus een fout heeft gemaakt die Uw Raad niet kon herstellen.

DAT het daarom op zijn minst passend is om de bestreden beslissing nietig te verklaren.

2. Verwijzing naar artikel 57/6/4 van de Wet van 15.12.1980 door de wederpartij

OVERWEGENDE dat de wederpartij in zijn beslissing verwijst naar de bepaling van artikel 57/6/4, namelijk de bepaling betreffende de "grensprocedure".

DAT deze juridische verwijzing onbegrijpelijk is.

DAT verzoekster in feite haar opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming in de gesloten centra van Holsbeek en Brugge heeft ingediend.

DAT deze twee centra, in tegenstelling tot het transitcentrum van Caricole, niet als grensdetentiecentra worden beschouwd. Bijgevolg kon de "grensprocedure" in casu niet worden toegepast.

DAT niets in de beschikking erop wijst dat dit slechts een administratieve fout van het CGVS was.

DAT het CGVS echter niet aangeeft hoe het van mening is dat deze procedure op verzoekster van toepassing zou moeten zijn.

DAT dit opnieuw een fout van de tegenpartij is die uw Raad niet kon herstellen.

DAT, indien Uw Raad en het CGVS nog steeds van mening zouden zijn dat de "grensprocedure" van toepassing zou moeten zijn op het onderhavige geval, het nuttig zou zijn om te verwijzen naar de meest recente jurisprudentie over deze kwestie.

DAT Uw Raad binnen zijn meest recente jurisprudentie inderdaad regelmatig heeft overwogen dat de huidige "grensprocedure" onderhevig was aan aanzienlijke onzekerheid als gevolg van prejudiciële vragen aan het HvJEU over de toepassing van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de verlening of intrekking van internationale bescherming. Zo komt Uw Raad regelmatig tot de conclusie dat het noodzakelijk is om CGRA-besluiten die in het kader van deze procedure zijn genomen, nietig te verklaren in afwachting van een antwoord van het Hof (zie bijv. CCE, 09.04.2025, arrest nr. 324.825 of CCE, 30.12.2024, arrest nr. 319.315, punt 4.4).

DAT, volgens deze jurisprudentie, moet worden vastgesteld dat er sprake is van een nieuw feit op grond waarvan de bestreden beslissing nietig kan worden verklaard.

3. Bestaan van nieuwe elementen in de latere aanvraag van de verzoekster in de zin van artikel 57/6/2 van de wet van 15.12.1980

OVERWEGENDE dat de wederpartij verklaart dat er geen nieuwe elementen zijn ter ondersteuning van verzoeksters nieuwe verzoek om internationale bescherming.

DAT zij, ter herinnering, ter ondersteuning van haar eerste verzoek om internationale bescherming “enkel” documenten had overgelegd met betrekking tot haar identiteit en nationaliteit en de identiteit en nationaliteit van haar schoondochter.

DAT zij geen documenten had overgelegd ter ondersteuning van haar tweede verzoek om 7 internationale bescherming.

DAT verzoekster ter ondersteuning van haar nieuwe verzoek om internationale bescherming een medisch attest voor mishandeling en geweldpleging uit 2021 in Algerije, video's van haar ex-partner die haar bedreigt, een spraakbericht, telefoonopnames en in België opgestelde medische documenten waaruit blijkt dat zij geestelijk zwak is, heeft overgelegd.

DAT verzoekster ook heeft verklaard dat haar ex-partner, en vader van haar dochter, onlangs uit de gevangenis is vrijgelaten.

DAT er dus talrijke nieuwe documenten en nieuwe omstandigheden zijn in het kader van verzoeksters verzoek om internationale bescherming.

DAT verzoekster enkel werd verzocht een formulier in te vullen naar aanleiding van haar nieuwe verzoek om internationale bescherming en niet werd uitgenodigd om opnieuw door het CGVS te worden gehoord.

DAT er echter onmiskenbaar nieuw bewijs is ter ondersteuning van verzoeksters verzoek om internationale bescherming.

DAT het Algerijnse medische attest van 2021 bijzonder verhelderend is, aangezien het overeenstemt met de periode waarnaar verzoekster verwijst om uit te leggen dat haar ex-partner haar reeds had geslagen en dat het uitdrukkelijk vermeldt dat het werd opgesteld in het kader van een klacht wegens mishandeling en geweldpleging.

DAT in de bestreden beslissing haar productie echter bijzonder beknopt en algemeen wordt afgewezen. DAT dit suggereert dat artikel 48/7 van de wet van 15.12.1980 van toepassing zou zijn op de onderhavige zaak.

DAT het feit dat verzoekster wordt gediscrimineerd (in casu huiselijk geweld, dat door de Algerijnse autoriteiten zeer zelden wordt vervolgd) om de enkele reden dat zij een vrouw is, gelijkstaat met een grond die wordt beschermd door richtlijn 2011/95 en dus door het Verdrag van Genève en de wet van 15.12.1980 in de zin van artikel 48/7 van de wet van 15.12.1980. 12.1980 in de zin van het HvJEU (HvJEU, WS v. Intervyuirasht organ na Darzhavna agentsia za bezhantsite pri Ministerskia savet, C621/21, ECLI:EU:C:2024:47).

DAT het op zijn minst vreemd is dat de wederpartij de overlegging van de dreigberichten en -video's afwijst, terwijl in het besluit uitdrukkelijk wordt vermeld dat het specifiek dreigberichten waren die waren gericht tegen verzoekster en haar dochter die in Algerije waren gebleven.

DAT de wederpartij de overgelegde video's en berichten enkel heeft afgewezen op grond dat zij mogelijk in scène waren gezet.

DAT in de beslissing echter geen enkel element wordt genoemd op grond waarvan kan worden aangenomen dat ze in scène zouden kunnen zijn gezet.

DAT moet worden opgemerkt dat de ontwikkeling die het CGVS in zijn beslissing maakt, de verzoekster niet toelaat om te begrijpen waarom deze videobestanden niet beschouwd zouden kunnen worden als, op zijn minst, het begin van bewijsmateriaal.

DAT, in feite, de beslissing enkel stelt dat het mogelijk is dat de video's “mogelijk geënceneerd” zijn en dat ze “kunnen bestaan” uit bewerkte en gemanipuleerde sequenties.

DAT dit theorieën zijn die niet ondersteund worden door waarnemingen van de andere kant (kunnen sommige tekenen die toe te schrijven zijn aan AI-gegenereerde beelden opgemerkt worden? Is er een vorm van montage? Toont de gepresenteerde video enige inconsistenties met wat de aanvrager verklaart? etc.).

DAT het bijgevolg niet begrijpelijk is dat de tegenpartij deze video gewoon terzijde heeft geschoven, terwijl ze de verzoekende partij en haar dochter uitdrukkelijk op een bijzonder intimiderende manier noemt.

DAT het evenmin begrijpelijk is dat de wederpartij dit zonder nadere toelichting terzijde schuift, terwijl het een cruciaal element is dat verzoekster kan toelichten en in de tijd en in een bepaalde context kan plaatsen.

DAT indien Uw Raad van mening zou zijn dat de waarheidsgetrouwheid van deze videobestanden in twijfel moet worden getrokken, zij op zijn minst moeten worden beschouwd als het begin van bewijsmateriaal dat niet zonder meer door de wederpartij kan en mag worden verworpen.

DAT Uw Raad reeds heeft overwogen dat in geval van een vormprobleem documenten waarvan de waarheidsgetrouwheid twijfelachtig was, op zijn minst als prima facie bewijs konden worden beschouwd (RvV, 31.05.2024, arrest nr. 307.619, punt 6.5.2 ; RvV, 30.05.2024, arrest nr. 307.551, punt 5.5 en RvV, 25.07.2022, arrest nr. 275.410, punt 5.6).

DAT Uw Raad ook al de gelegenheid heeft gehad om op te merken dat het feit dat een aanvrager van internationale bescherming een videobestand produceert, er op zich niet toe kan leiden dat het verzoek wordt afgewezen. Het moet inderdaad aan een zeker formalisme worden onderworpen, maar het kan dienen als prima facie bewijs, in tegenstelling tot wat de tegenpartij lijkt te beweren (RvV, 30.05.2024, arrest 307.542, punt 12.2.1).

DAT in elk geval, en met betrekking tot alle door verzoekster overgelegde documenten, eraan moet worden herinnerd dat verzoekster het voordeel van de twijfel moet kunnen genieten, ongeacht of dit in de fase van het onderzoek van de ontvankelijkheid of de gegrondheid van het verzoek is. DAT dit hier niet het geval is.

DAT echter artikel 48/6, §4 en paragraaf 203 van het UNHCR-handboek over procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus onder het Verdrag van Genève hierin voorzien.

DAT echter, zoals uw Raad meer dan eens heeft opgemerkt : (...) (verzoekster benadrukt ; RvV, 22.06.2021, arrest nr.257.006, punt 5.12) DAT, in dezelfde geest, Uw Raad ook oordeelde dat: (...) (verzoekster benadrukt ; RvV, 02.12.2019, arrest nr.229.660, punt 4.4.5)

DAT de verklaring van de wederpartij in dit verband moet worden afgewezen.

DAT dit des te meer geldt gezien de bijzonder gewelddadige context ten aanzien van Algerijnse vrouwen die de pech hebben de mannen om hen heen te "trotsen" of "de eer van hun familie te schenden" (bewijsstukken 4 tot 13).

DAT verzoekster in het onderhavige geval tegen de wil van haar ex-partner een kind heeft gebaard en het geweld dat hij haar aandeed aan de kaak heeft gesteld, hetgeen de reden is waarom zij nog steeds wordt bedreigd.

DAT dit het mogelijk zou moeten maken om, in het licht van de overgelegde documenten, te erkennen dat verzoekster zich in een situatie bevindt die niet gevaarlijker kan zijn indien zij naar Algerije zou terugkeren.

DAT, indien het CGVS zou oordelen dat verzoekster niet reeds het slachtoffer is geweest van vervolging in de zin van de relevante wettelijke bepalingen, alle overgelegde documenten er niettemin op wijzen dat zij blootstaat aan een aanzienlijk risico om in de toekomst te worden vervolgd indien zij naar Algerije terugkeert. In dit verband is het nuttig te herinneren aan de rechtspraak van Uw Raad: (...) (RvV, 26.02.2021, arrest nr.250 155, punt 3.4)

DAT verzoekster om al deze redenen de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming in België moet kunnen krijgen.

DAT, op zijn minst, de bestreden beslissing nietig moet worden verklaard zodat het CGVS verzoeksters verzoek tot internationaal bescherming ten gronde onderzoekt en niet enkel in de ontvankelijkheidsfase, wanneer zij nieuwe documenten ter staving van haar derde verzoek om internationale bescherming voorlegt, waarvan de tegenpartij niet voldoende uitlegt waarom zij geen nieuwe en andere beoordeling in toepassing van artikel 57/6/2 van de wet van 15.12.1980 konden toestaan.

4. Formele motivering van de bestreden beslissing

OVERWEGENDE dat de motivering van de beschikking genotificeerd aan de verzoeker vragen lijkt op te werpen met betrekking tot de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, artikel 62 van de wet van 15.12.1980 en de beginselen van behoorlijk bestuur.

DAT uit de motivering van de beslissing in feite blijkt dat de beoordeling van de medische stukken die zijn overgelegd om de zwakheid van verzoeker vast te stellen, op een volstrekt onredelijke en veel te restrictieve wijze is verricht.

DAT de beslissing verwijst naar een wettelijke bepaling die geen verband houdt met de zaak in kwestie. Op zijn minst lijkt het voorbij te gaan aan de meest recente jurisprudentie met betrekking tot de genoemde wettelijke bepaling.

DAT, zoals hierboven uiteengezet, in de bestreden beslissing niet voldoende overtuigend en zelfs niet voldoende gedetailleerd wordt uiteengezet waarom de verschillende door verzoekster overgelegde documenten niet kunnen leiden tot de conclusie dat er nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de wet van 15.12.1980. De door verzoekster aangevoerde bewijzen wijzen er echter op dat haar situatie in Algerije is gewijzigd en doen vermoeden dat haar vrees daar gegrond is.

DAT in het licht van deze verschillende factoren moet worden vastgesteld dat de motivering van het bestreden beslissing ontoereikend is.

DAT het evenwel vaste rechtspraak is dat de formele motiveringsplicht van het bestuursorgaan de ontvanger van de beslissing in staat moet stellen om de gronden waarop het is gebaseerd te kennen, door de redenering van de opsteller ervan duidelijk en ondubbelzinnig weer te geven, zodat de betrokkene deze in voorkomend geval in het kader van een beroep kan aanvechten en de bevoegde rechter zijn toezicht ter zake kan uitoefenen.

DAT de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat de administratie de administratieve beslissingen die zij voornemens is te nemen, met omzichtigheid voorbereidt en met name de verplichting inhoudt om een bijzonder en volledig onderzoek van de zaak te verrichten. De Raad van State heeft in dit verband reeds aangegeven dat: (...) (RvS, 30.01.2003, arrest nr.115.290).

DAT, in casu, om de hierboven uiteengezette redenen, redelijkerwijs niet kan worden aangenomen dat verzoeker zich in een situatie bevindt waarin hij de in het beschikking uiteengezette redenen kan begrijpen.

DAT het bestreden beslissing op zijn minst moet worden vernietigd teneinde verzoeksters situatie opnieuw te onderzoeken, zelfs indien dit betekent dat hij voor een nieuw persoonlijk onderhoud moet worden opgeroepen.

DAT verzoekster derhalve van mening is dat de motivering van de beslissing van het CGVS ontoereikend is en dat er voldoende gronden zijn om haar internationale bescherming te verlenen of, op zijn minst, dat haar nieuwe verzoek om internationale bescherming ten gronde en niet in de ontvankelijkheidsfase wordt behandeld.

DAT verzoekster in casu in de gelegenheid moet worden gesteld om zich te verdedigen en haar argumenten voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen"

Verzoekster voegt ter ondersteuning van haar verzoekschrift volgende overtuigingsstukken toe:

- “1. Copie de la décision du CGRA du 15.04.2024 notifiée le 16.04.2024
2. Copie d'un message reprenant les raisons pour lesquelles A.H. ne s'est pas présentée à la dernière audience la concernant à la Chambre des mises en accusation de Liège
3. Collectif Féminicides Algérie, Bilan du collectif « Féminicides Algérie » sur les féminicides en 2024, 2025, beschikbaar op <https://feminicides-dz.com/articles/bilandes-feminicides-en-2024/>
4. Collectif Féminicides Algérie, Liste Féminicides 2024, 2024, beschikbaar op <https://feminicides-dz.com/feminicides/liste-des-feminicides-2024/>
5. Collectif Féminicides Algérie, Quand la narration masculiniste manipule l'opinion publique dans les médias, 2024, beschikbaar op <https://feminicidesdz.com/articles/quand-la-narration-masculiniste-manipule-l-opinion-publique-dans-les-medias/>
6. M. ARREDONDAS, 28.10.2024, « Les militants algériens condamnent la passivité de l'Etat face aux féminicides » in Atalayar, beschikbaar op <https://www.atalayar.com/fr/articulo/societe/militants-algeriens-condamnent-passiviteletat-face-aux-feminicides/20241024061000206506.html>
7. Freedom House, Freedom in the world 2024 – Algeria, 2024, beschikbaar op <https://freedomhouse.org/country/algeria/freedom-world/2024>
8. S. TLEMÇANI, 22.02.2024, « Pension alimentaire des femmes divorcées et des enfants sous garde : Une loi pour réparer une injustice » in El Watan-dz.com, disponible sur <https://elwatan-dz.com/pension-alimentaire-des-femmes-divorcees-et-des-enfantssous-garde-une-loi-pour-reparer-une-injustice>
9. A. HADJA, « Crimes d'honneur dans les familles et sociétés arabes : une lecture de la littérature et des cadres juridiques », Droit et sciences humaines journal, nr.4/2023, vol.16, pp.262-276, beschikbaar op <https://www.asjp.cerist.dz/en/article/235392>
10. Europe 1, 25.11.2023, « Algérie : au moins un féminicide par semaine, relève un rapport » in Europe 1, beschikbaar op <https://www.europe1.fr/international/algerie-aumoins-un-feminicide-par-semaine-releve-un-rapport-4216474>
11. N. Rahem, 24.11.2021, « La loi et les femmes en Algérie, inventaire » in Med FemiNiswiya, disponible sur <https://medfeminiswiya.net/2021/11/24/la-loi-et-lesfemmes-en-algerie-inventaire/>
12. Commission de l'immigration et du statut de réfugié du Canada, Algérie : information sur la situation des femmes célibataires ou divorcées qui vivent seules, particulièrement à Alger; information indiquant si elles peuvent obtenir un emploi et un logement; services de soutien qui leur sont offerts (2012-2015), 2015, disponible sur <https://webarchive.archive.unhcr.org/20230518185407/https://www.refworld.org/docid/55dedd414.html>”

3. De beoordeling

3.1. Voorafgaand

3.1.1. De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van

artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.1.2. Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek bevat. Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen.

In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, dient beperkt te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker voorgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.1.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

3.1.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een volgend verzoek om internationale bescherming, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.1.5. In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.1.6. Verzoekster betoogt dat geen toepassing kon worden gemaakt van de procedure conform artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet, met name de “grensprocedure” omdat zij zich niet bevindt in een grensdetentiecentra. In deze wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal in zijn verweernota terecht als volgt stelt: *“Verweerder stelt samen met verzoekster vast de verwijzing naar artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet inderdaad een verkeerde verwijzing betreft. Verweerder betreurt deze vergissing, hetgeen weldegelijk een materiële vergissing betreft.”* Zoals de commissaris-generaal tevens terecht stelt werd in de aanhef van de bestreden beslissing aangegeven dat de beslissing *“bij voorrang”* wordt genomen, op grond van artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet, waarvoor artikel 57/6, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet worden genomen. Artikel 57/6, § 2 van de Vreemdelingenwet handelt over verzoeken van een *“verzoeker die zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1 of 74/9, §§ 2 en 3 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68”*. Zoals verzoekster in haar verzoekschrift ook aangeeft, bevindt zij zich in een gesloten centrum, hetgeen een *“een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8, § 1 of 74/9, §§ 2 en 3”* uitmaakt.

3.1.7. Waar verzoekster er nog op wijst dat zij niet werd gehoord op het CGVS, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit haar verklaringen bij de DVZ blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen, nieuwe documenten voor te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die verzoekster aan de DVZ heeft meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). De commissaris-generaal is in geval van een volgend verzoek om internationale bescherming immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, dit in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal hoeft hierover niet nader te motiveren. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet verder niet een beslissing te nemen over het

verzoek om internationale bescherming. Tijdens het interview op de DVZ in het kader van haar huidig verzoek werd verzoekster verduidelijkt dat het CGVS op grond van haar verklaringen aldaar zou nagaan of haar aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoekster voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekster werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar aanvraag reeds op de DVZ aan te brengen. Zij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de DVZ. Verzoekster toont verder niet *in concreto* aan dat zij bij de DVZ niet de gelegenheid zou hebben gehad om alle nieuwe elementen die volgens haar de kans dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk vergroten, voor te leggen of uiteen te zetten, noch dat het CGVS op basis van de elementen die zij heeft aangehaald geen geïnformeerde en gefundeerde beslissing heeft kunnen nemen. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geheel nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op de bestreden beslissing.

3.1.8. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“ Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming heeft geoordeeld dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Uw advocaat bracht op 14 april 2025 een summier medisch attest aan dat werd opgesteld door een huisarts op 23 november 2024, dus nog voor u uw tweede verzoek om internationale bescherming had ingediend. Uit dat attest blijkt dat u aangeeft dat u een zelfmoordpoging hebt ondernomen en medicatie neemt om te kunnen slapen; en komt dr B. op basis van één gesprek met u en na telefonisch contact met de verantwoordelijke centrumarts tot de medische conclusie dat u een depressie met suïcidale ideaties heeft en kenmerken vertoont van een psychose. Het attest bevat geen verder behandelingsplan of medicatievoorschrift. U legde dit attest niet voor in het kader van uw tweede verzoek, dat u twee maanden later indiende, maar haalde toen enkel aan dat uw gezondheidstoestand aan het verergeren was, zonder dat u dit verder verduidelijkte (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag 24/22053/Z – vertaling, punt 1.1). In het kader van uw huidige verzoek maakt u op geen enkel moment melding van enige gezondheidsproblemen. U brengt ook geen recenter attest aan waaruit kan worden opgemaakt wat uw actuele gezondheidssituatie is. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling met betrekking tot de bijzondere procedurele noden onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

De Raad treedt deze beoordeling bij. Verzoekster benadrukt dat het medisch attest slechts enkele maanden oud is, zodat dit bezwaarlijk als verouderd kan worden beschouwd. De Raad moet, in navolging van de commissaris-generaal, evenwel vaststellen dat verzoekster niet verduidelijkt waarom zij het medisch attest niet reeds heeft overgemaakt naar aanleiding van haar tweede verzoek. Verzoekster draagt in deze de verantwoordelijkheid om de stukken die zij reeds in haar bezit heeft tijdig over te maken. Verder wijst de Raad erop dat de omstandigheid dat het medisch attest reeds dateert van 23 november 2024 eens zo problematisch is, gezien de vaststelling dat het attest geen verder behandelingsplan bevat. Gezien het medisch attest is gebaseerd op één enkel gesprek en een telefonisch contact met de centrumarts, kan wel degelijk worden verlangd dat verzoekster een recenter attest zou overmaken, teneinde de eventuele evolutie in haar gezondheidstoestand te kunnen beoordelen. Alleszins, zelfs aangenomen dat het neergelegde attest nog een voldoende actuele weerspiegeling van haar gezondheidstoestand weergeeft, moet de Raad vaststellen dat nergens in het summier attest wordt verklaard dat verzoeksters mentale gezondheidstoestand haar zou hebben verhinderd om volwaardig deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. Evenmin attesteert de huisarts dat verzoeksters mentale gezondheidstoestand een invloed zou hebben gehad op de behandeling van haar beschermingsverzoek en de bestreden beslissing of het normale verloop van de asielprocedure op enige wijze in het gedrang zou hebben gebracht. Er wordt niet *in concreto* aangetoond dat haar psychische problematiek haar verklaringen zou hebben beïnvloed, laat staan waar en op welke wijze. Er wordt weliswaar gesteld dat verzoekster vermoeid is en niet alle informatie in de juiste volgorde kan vertellen, doch anderzijds ook aangegeven dat verzoekster een goede oriëntatie in tijd, persoon en ruimte heeft. De Raad merkt alleszins op dat de huidige bestreden beslissing niet is gestoeld op het gegeven dat verzoekster informatie niet in de juiste volgorde heeft verteld. Evenmin wordt in het attest geconcretiseerd of, en zo ja welke, bijzondere steunmaatregelen zich in haar geval opdrongen. Waar verzoekster aangeeft dat zij niet wenste te verschijnen voor de raadkamer in verband met haar vasthouding, kan de Raad hieruit nog niet afleiden dat er in hoofde van verzoekster sprake is van een dermate fragiele psychische toestand dat zij niet volwaardig kon deelnemen aan de procedure om internationale bescherming. Er ligt hierbij ook niet meer voor dan een tekstbericht van een onbekend iemand, die stelt dat verzoekster niet aanwezig wenst te zijn, omdat zij naar eigen zeggen vanwege haar depressieve toestand en psychologische toestand niet wenst om zes uur onderweg te zijn en vervolgens te worden

opgesloten in afwachting van de zitting. Nog losstaand van de vaststelling dat uit niets blijkt dat dit tekstbericht is gebaseerd op daadwerkelijke medische vaststellingen, wijst de Raad er alleszins op dat de procedure om internationale bescherming niet hetzelfde is als de verschijning voor de raadkamer, waarbij verzoekster zich vooral verzette tegen een lange autoriteit en opsluiting bij de raadkamer.

3.2. Onderzoek van de nieuwe elementen

3.2.1. De Raad wijst erop dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van deze aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

3.2.2. De Raad merkt op dat verzoekster niets dienstig inbrengt tegen de volgende overweging in de bestreden beslissing: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw twee voorgaande verzoeken hebt uiteengezet, meer bepaald de mishandeling door de vader van uw dochter, moet worden beklemtoond dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze motieven werden bevestigd door de RvV op 19 juli 2024. U ging niet in cassatieberoep tegen dit arrest. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In uw tweede verzoek slaagde u er niet in een dergelijk element aan te brengen. Het CGVS verklaarde dat verzoek niet-ontvankelijk. U ging niet in beroep tegen die beslissing. Ook in onderhavig geval is er geen dergelijk nieuw element in uw dossier voorhanden. Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd. Net zoals in uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaart u dat de vader van uw dochter recent uit de gevangenis is vrijgelaten en ernstige bedreigingen heeft geuit jegens u en uw dochter. Hij houdt u verantwoordelijk voor zijn opsluiting en dreigt ermee zowel u als uw dochter van het leven te beroven (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling, punt 1.1). Hierbij moet er in de eerste plaats worden benadrukt dat er in het kader van uw voorgaande verzoeken geen geloof werd gehecht aan uw problemen met die persoon.”.*

3.2.3. Verzoekster heeft naar aanleiding van haar tweede volgend verzoek om internationale bescherming wel documenten overgemaakt, met name (i) een medisch attest van dokter B. van 23 november 2024; (ii) video- en audiofragmenten; (iii) medische attesten uit Algerije; (iv) drie screenshots van WhatsAppberichten.

3.2.4. Wat betreft het medisch attest van dokter B. van 23 november 2024, herhaalt de Raad vooreerst het gestelde in punt 3.1.7. Verder wijst de Raad erop dat de psychologische problemen van een verzoeker op zich haar vluchtrelaas niet aannemelijk maken. Een psychische problematiek kan immers een veelvoud aan oorzaken hebben, die niet noodzakelijk in verband staan met het door verzoekster ingeroepen vluchtrelaas. Een psycholoog of een arts zal bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten dan ook afhankelijk zijn van wat hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Een psycholoog of een arts kan bijgevolg geen mening geven over de waarheidsgetrouwheid en geloofwaardigheid van de verklaringen of over de oprechtheid van de patiënt/verzoeker. Een psycholoog of een arts kan enkel vaststellen in welke mate zijn of haar medische bevindingen verenigbaar zijn met de beweringen van mishandeling zoals verteld door de patiënt.

Medische en psychologische attesten kunnen aldus niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet dus worden bepaald binnen dit geheel. Deze attesten moeten dus steeds beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen van een verzoeker. Een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgelegde medisch-psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt. Het weze benadrukt dat de Vreemdelingenwet de asielinstanties een eigen bevoegdheid verleent om de coherentie en aannemelijkheid te beoordelen van de verklaringen van een verzoeker om internationale

bescherming over de feitelijke omstandigheden waarin de beweerde mishandeling is gepleegd en de redenen daarvoor.

In dit geval blijkt uit de inhoud van het medisch attest duidelijk dat de arts zich voor wat betreft de gesuggereerde oorzaak van verzoeksters psychische problematiek, louter en alleen gebaseerd heeft op de verklaringen van verzoekster. Dit attest blijft aldus zeer vaag. Nergens wordt gesteld dat verzoeksters psychische problemen hun oorzaak vinden in het voorgehouden vluchtrelaas. Gelet op deze bevindingen, maakt het loutere gegeven dat verzoekster psychische problemen kent, zoals in het attest geattesteerd, aldus nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn, kan dit de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas niet herstellen en sluit het evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor verzoeksters psychologische problemen. Dit geldt te meer nu er in het medisch attest duidelijk wordt verwezen naar de traumatische voorgeschiedenis omwille van migratie via een bootje op de Middellandse zee. Bijgevolg meent de Raad dat aan dit attest slechts een beperkt gewicht kan worden gegeven.

Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat ook hier het medisch attest geen sterk vermoeden of aanwijzing inhoudt dat verzoeksters psychologische problemen het gevolg zijn van het door haar voorgehouden vluchtrelaas. Het medisch attest is ook hier niet van die aard om een ander licht te werpen op de eerdere bevindingen inzake verzoeksters verklaringen die geen blijk geven van een geloofwaardig vluchtrelaas en iedere positieve overtuigingskracht missen, zoals reeds naar aanleiding van haar eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld.

3.2.5. Wat betreft medische documenten, afkomstig uit Algerije, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat: *“). Beide werden opgesteld op 5 april 2021. Het ene attest (dat u twee keer voorlegde) maakt melding van roodheid van de huid op uw rechterwang en rechterschouder. Er wordt nergens vermeld wat deze uitslag zou kunnen hebben veroorzaakt. Het andere attest stelt dat er tijdens het uitgevoerde medisch onderzoek geen enkel letsel werd vastgesteld op het lichaam dat verband houdt met ‘de feiten’.* Verzoekster acht deze attesten bijzonder verhelderend, aangezien deze overeenstemmen met de periode waarnaar zij verwijst om uit te leggen dat haar ex-partner haar reeds had geslagen en omdat deze uitdrukkelijk vermelden dat deze werden opgesteld in het kader van een klacht wegens mishandeling en geweldpleging, doch de Raad merkt op dat het eerste attest geen enkele melding maakt van de mogelijke oorzaken van de roodheid van de huid. Wat betreft het tweede attest wordt weliswaar aangegeven dat dit werd opgesteld in het kader van *“coups et blessures”*, van een klachtneerlegging wordt wel geen gewag gemaakt, doch verzoekster brengt niets in tegen de vaststelling dat dit attest aangeeft dat uit het medisch onderzoek geen letsel blijkt dat verband houdt met *“les faits”*. Deze uiterst summiere attesten, zijn dan ook niet van aard om de vervolgingsfeiten alsnog aannemelijk te maken. Verzoekster verduidelijkt bovendien ook niet waarom zij deze attesten – die reeds dateren van april 2021 en dus van voor haar eerste verzoek om internationale bescherming – niet reeds in een eerder stadium van haar procedures heeft overgemaakt. Verzoekster brengt voorts niets in tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat de drie screenshots van de WhatsAppberichten enkel tonen dat de medische attesten uit Algerije per WhatsApp zijn doorgestuurd.

3.2.6. Inzake de video- en audiofragmenten, wijst de Raad erop dat dergelijke fragmenten een zeer geringe bewijswaarde hebben, omdat deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd getoond en gezegd. De commissaris-generaal wees er in deze ook terecht op dat het hoofd van de persoon die de videoboodschap insprekt niet zichtbaar is, waardoor hier niet kan worden vastgesteld of het hier daadwerkelijk uw voormalige partner betreft. Het risico op inscenering wordt hierdoor nog vergroot. De Raad merkt in deze op dat hij de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mag ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit, zoals *in casu* (zie RvS 27 februari 2001, nr. 93.591). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. 132.669; RvS 7 oktober 2003, nr. 123.958; RvS 18 juni 2003, nr. 120.714).

3.2.7. Met haar algemene verwijzing naar de *“bijzonder gewelddadige context ten aanzien van Algerijnse vrouwen die de pech hebben de mannen om hen heen te ‘trotseren’ of ‘de eer van hun familie te schenden”*, die zij tracht te onderbouwen met de informatie gevoegd in de bewijsstukken 4 tot 13), en het herhalen dat zij *“tegen de wil van haar ex-partner een kind heeft gebaard en het geweld dat hij haar aandeed aan de kaak heeft gesteld, hetgeen de reden is waarom zij nog steeds wordt bedreigd”*, brengt zij de gedane beoordeling door de commissaris-generaal – die pertinent en draagkrachtig is – niet aan het wankelen.

3.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster geen elementen heeft aangedragen die de kans aanzienlijk vergroten om te worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel om in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan dan ook niet dienstig een schending van deze laatste bepalingen opwerpen.

3.4. In zoverre een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aangevoerd, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de DVZ de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om een verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort zoals reeds gesteld, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend vijftientig door:

N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES